

Sygnatura akt VIII Ga 65/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 listopada 2013r. sygnatura akt V GC 897/13.

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II w ten sposób, że zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powódki M. R. kwotę 4274,06 zł (cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt cztery złotych i sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2012 roku, oraz zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 717 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

VIII Ga 65/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i doprowadziła do wydania wyroku reformatoryjnego.

Zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

U podstaw oddaleniu powództwa przez Sąd Rejonowy legło uwzględnienie dokonanego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia z tytułu nałożonej kary umownej za opóźnienie za dostarczeniu przesyłki w transporcie międzynarodowym.

Trafnie zarzuca w apelacji strona powodowa, że Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok naruszył normę art. 23 ust. 5 oraz art. 41 ust.1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR). Prawidłowo argumentuje skarżąca, że do rozpoznania niniejszej sprawy mają zastosowanie przepisy tej Konwencji, co zupełnie zostało pominięte przez Sąd I instancji. Jak wynika bowiem art 1 konwencji CMR, przepisy Konwencji stosuje się do wszelkich umów o zarobkowy przewóz drogowy pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej

stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla niej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W niniejszej sprawie przewóz towarów nastąpił na trasie S. położonego w (...)a N.- miejscowości zlokalizowanej na terytorium RP, zatem w sprawie mają zastosowanie przepisy Konwencji CMR.

Podstawą oddalenia powództwa przez Sąd Rejonowy jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku, był zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut potrącenia z tytułu kary umownej naliczonej i zastrzeżonej w umowie za opóźnienie w dostawie towaru.

Konwencja CMR reguluje kwestie opóźnienia w przewozie międzynarodowym w normie art. 23 ust. 5 stanowiąc, że w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynika stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego.

Konwencja CMR zawiera normy o charakterze bezwzględnie obowiązującym, co wynika wprost z treści art. 41 Konwencji, w myśl którego nieważna i pozbawiona mocy jest każda klauzula, która pośrednio lub bezpośrednio naruszałaby postanowienia konwencji. W miejsce nieważnych postanowień umownych zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy Konwencji CMR.

Na gruncie tej normy prawnej w doktrynie wskazuje się, co aprobuje Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę, że w świetle postanowień art. 41 Konwencji CMR niedopuszczalna jest praktyka zastrzegania kar umownych z tych tytułów, które są unormowane w konwencji CMR w sposób wymagający od osoby uprawnionej dowodu szkody-*np.* z tytułu opóźnienia w dostawie (*por.* Umowa międzynarodowego przewozu drogowego towarów na podstawie CMR, Krzysztof Wesołowski, wydawnictwo LEX, Warszawa 2013 str. 43-44 i następne).

Należy zwrócić uwagę, że uregulowania Konwencji CMR są autonomiczne, a jak podkreśla się w piśmiennictwie, przy tworzeniu Konwencji brali udział przedstawiciele różnych organizacji i różnych państw, jest ona aktem prawnym, który w wysokim stopniu równoważy rozbieżne interesy uczestników procesu transportowego. Dążenie do kompromisu spowodowało co się akcentuje, że twórcy Konwencji zdecydowali się niejednokrotnie na rozwiązania nie do końca czytelne i jednoznaczne, gdyż mają one swoje źródła w różnych, niekiedy od siebie dość odległych systemach prawnych.

Skoro Konwencja CMR nie przewiduje żadnych sankcji za sam fakt opóźnienia w przewozie, a możliwość dochodzenia roszczeń z tytułu opóźnienia uzależniona jest zgodnie z przywołaną wcześniej normą art. 23 ust. 5 konwencji od wykazania wysokości szkody od poszkodowanego, to stosownie do art. 41 konwencji zastrzeżenie w umowie kary umownej za sam przypadek opóźnienia jest nieważne i nie może mieć w sprawie zastosowania.

Pozwana zatem dla wykazania zarzuty potrącenia powinna stosownie do art. 23 ust. 5 konwencji CMR udowodnić, że wskutek opóźnienia poniosła szkodę i ewentualnie takie roszczenie zgłosić do potrącenia, czego nie uczyniła. Jednocześnie strona pozwana nie zaprzeczyła, że powódka wykonała usługę transportową opisaną w pozwie za umówiony fracht, którego niezapłaconej części dochodzi niniejszym pozwem.

Powyższe doprowadziło na podstawie art. 386 § 1 k.p.c do zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia o istocie sprawy. W pkt I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powódki niekwestionowaną niezapłaconą część umówionego frachtu w wysokości 4274,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2012 roku. Ponadto zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 717 złotych stanowiącą koszty procesu za postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym w oparciu o normę art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349, ze zm.). Na koszty procesu poniesione przez powódkę w kwocie 717 złotych składa się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 100 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 617 zł.

Pozwany przegrał w całości postępowanie odwoławcze, jest zatem zobowiązany zwrócić powódce stosownie do ogólnych reguł odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.) poniesione przez niego koszty postępowania odwoławczego. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego reprezentującego pozwaną, ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm), oraz uiszczoną opłatę od apelacji w wysokości 100 złotych..